

Nr 489

Av herrar **Senander** och **Johansson** i Stockholm, i *anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 63, angående tillämpning av polislönereglementet på vissa polismän i Göteborgs stads polisdistrikt m. m.*

I propositionen begär Kungl. Maj:t bemyndigande att utfärda föreskrifter i syfte att göra polislönereglementet och den av Göteborgs stadsfullmäktige fastställda personalstaten tillämpliga på polismän som tagit avstånd från mot Göteborgs stad riktad blockad av nyanställningar inom dess polisdistrikt.

Avsikten med förslaget är uppenbarligen att genom en uppluckring av de stridande polismännens front söka få ett slut på blockaden. Vi anser att ett sådant försök har små utsikter att lyckas. Men dessutom kan det inte anses vara ett för det allmänna rekommendabelt tillvägagångssätt att genom metoder som har tvångskaraktär tvinga en stridande tjänstemannagrupp till underkastelse. Utan tvivel kan konflikten, som för varje dag som går orsakar Göteborgs stad stora skador av skilda slag, lösas förhandlingsvägen, därest prestigesympunkterna får träda åt sidan för det sakliga intresset att konflikten blir löst.

Förslaget innebär en olycklig tillspetsning av striden. Till detta medverkar inte minst de signaler om skärpta motåtgärder mot de stridande polismännen som signaleras i civilministerns motivering till förslaget. Sålunda uttalas, att den polispersonal, »som stödjer mot det allmänna riktade stridsåtgärder, givetvis icke bör få del av de allmänna löneförhöjningar, som kan komma statstjänstemännen och med dem jämställda grupper till del». Vidare förklaras, att vissa åtgärder skall vidtagas mot de omkring 850 polismän i Stockholm som anmält, att de i avvaktan på överenskommelse med Kamraterna, förening för Stockholms polismän, icke vill underkasta sig polislönereglementets villkor och bestämmelser och att de av denna anledning tills vidare kvarstår på det kommunala reglementet. I sistnämnda fall är det följaktligen fråga om att vidtaga åtgärder mot en grupp tjänstemän som begagnat sig av sin lagenliga rätt att kvarstå på det gamla reglementet. I båda fallen har man att göra med förslag från statens sida, som skärper konfliktläget och ökar irritationen, inte bara bland de stridande, utan även hos icke stridande grupper.

Den kommunistiska riksdagsgruppen har tidigare, utan att binda sig för en eventuell uppgörelses innehåll, rekommenderat förhandlingsvägen som

den enda acceptabla metoden för att bringa konflikten ur världen. Vi har därvid icke förbisett utan tvärtom fäst uppmärksamheten på det för lönekonflikter i allmänhet säregna förhållandet, att de stridande olyckligt nog ställt sig utanför sin huvudorganisation, som varit avtalsslutande part. Men icke desto mindre har vi hävdad, att statsmakterna och berörda städer icke borde tillmäta detta förhållande avgörande betydelse, utan i trots härav tillgripa förhandlingar för att få slut på konflikten.

Inför den skärpning av motåtgärderna mot de stridande polismännen som propositionen förutser, och då ingenting inträffat, som kunnat rubba vår uppfattning om att förhandlingsvägen bör prövas innan andra utvägar tillgripas, får vi hemställa,

att riksdagen måtte avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 63.

Stockholm den 16 februari 1955

Knut Senander

Gustav Johansson